

A woman with long, dark hair styled in intricate braids. Her eyes are a striking, glowing green. She is holding a large, golden battle-axe across her chest. The background is dark, with a golden light source illuminating her hair and the axe. The word 'KLAN' is written vertically in large, white, serif capital letters over the center of the image.

K L A N

Ze zimy, krve a pomsty vzešla bojovnice...

ADRIENNE YOUNGOVÁ

FRAGMENT

Klan

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Adrienne Youngová

Klan – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

K
L
A
N

Ze zimy, krve a pomsty vzešla bojovnice...

ADRIENNE YOUNGOVÁ

FRAGMENT

Published by Wednesday Books, an imprint of St. Martin's Press
All rights reserved
Copyright © 2018 by Adrienne Young
České vydání © Albatros Media a. s., 2019
Translation © Ondřej Kratochvíl 2019

ISBN e-knihy 978-80-253-4081-3
ISBN tištěné verze 978-80-253-4045-5

Joelovi,

který se nikdy nesnažil zkrotit mé divoké srdce.

PRVNÍ KAPITOLA

„Už přicházejí.“

Podívala jsem se na řadu Asků, kteří se krčili za bahnitým kopcem. Mlha zahalovala bojiště jako neprůhledný závoj a my to slyšeli. Ostří mečů a seker, jak se dřely o zbroj. Z dálky byly slyšet čvachtavé kroky v blátě. Srdce mi bilo v rytmu těch zvuků a dýchání se zrychlilo.

„Už přicházejí.“

Zepředu ke mně dolehlo otcovo skřehotavé zahvízdání. Mezi ušmudlanými tvářemi jsem poznala jeho zářivě modré oči. Upínaly se na mě. Poznala jsem jeho šedivý plnovous zapletený do copu i sekeru, kterou svíral v mohutné pěsti. Pokynul mi hlavou a já hvízdla stejně jako on předtím. To byl náš způsob, jak si navzájem říct, abychom na sebe dávali pozor. Abychom mysleli na to, že musíme přežít.

Mýra mi shodila z ramene dlouhý cop a kývla hlavou k bojišti. „Společně?“

„Vždycky.“ Ohlédla jsem se. Muži z klanu stáli bok po boku jako v moři bronzu a rudé kůže. Všichni čekali na signál. S Mýrou jsme bojovaly tvrdě, abychom teď mohly stát v první linii.

„Hlídej si levou stranu,“ řekla a zadívala se mi na vestu. Věděla, že mám zlomená žebra.

Zlostně jsem se na ni otočila. „Nic mi není. Jestli máš obavy, bojuj s někým jiným.“

Zakroutila hlavou a ještě naposledy mi zkontrolovala zbroj. Když mi dotahovala popruhy, které jsem schválně nechala povolené, musela jsem se přemáhat, abych na sobě nedala znát bolest. Mýra předstírala, že si ničeho nevšimla, ale já viděla, jak se zatvářila.

„Přestaň se o mě bát.“ Rukou jsem si přejela přes vyholenou pravou stranu hlavy až k zapleteným vlasům na týlu.

Natáhla jsem Mýře ruku a upevnila jsem vázání na jejím štítu. Dělal jsem to poslepu. Bojovaly jsme spolu už pět let a znaly jsme každíčký kousek výstroje té druhé. Tak jako každou špatně srostlou kost.

„Já se nebojím,“ ušklíbla se, „ale vsázím svou večeri na to, že dneska zabiju víc Rikiů než ty.“ Hodila mi mou sekeru.

Levačkou jsem ji chytila a pravačkou vytáhla z pochvy meč. „*Vegr yfir ffor*.“

Mýra si ještě více narazila štít na ruku, zvedla jej nad hlavu a obkroužila velký oblouk, aby si protáhla rameno. „*Vegr yfir ffor*,“ zopakovala.

Čest je víc než život.

Ostré hvízdnutí zprava bylo znamením, abychom se připravili. Přimhouřila jsem oči a vnímala pevnou půdu pod nohama. Zvuky bitvy se k nám rychle blížily a prolínaly se s hrdelními modlitbami mých druhů, kteří mě obklopovali jako kouř z ohně. I já jsem potichu požádala Sigr, aby mě ochránil a pomohl mi zničit jeho nepřátele.

„DO ÚTOKU!“

Vzepjala jsem se, opřela se o sekeru tak silně, až se zaražila do země, a vymrštila jsem se vpřed. Překonala jsem vrchol kopce a řítila se kupředu k mlžné hradbě, která se vznášela nad bojištěm. Boty za mnou zanechávaly v měkké zemi hluboké šlápoty. Koutkem oka jsem stále sledovala Mýru, až nás docela obklopila chladná, neprostupná mlha, ve které se neurčitě rýsovaly lidské postavy.

Rikiové.

Nepřátelé našeho boha se na nás hrnuli jako vlny z kožešin a kovu. Změť vlasů houpající se ve vzduchu. Sluneční paprsky odrážející se od naleštěných čepelí. Jen jsem je spatřila, ještě jsem zrychlila a pevněji sevřela svůj meč. Hnala jsem se vstříc nepřítelům a nabírala náskok před mými druhy.

Jakési temné místo, které se probouzí pouze v bitvách, se hlásilo o slovo a ozvalo se z mého hrdla jako mocné zavrčení. Řvala jsem jako zvíře. Pohled jsem zaměřila na malého muže v první linii omotaného v oranžové kožešině. Zahvízdáním jsem dala signál Mýře a běžela jsem přímo proti němu.

V duchu jsem spočítala, kolik kroků zbývá, než se střetneme, až prostor mezi námi vyplnil zvuk těžkého nárazu. Meč jsem držela za sebou, přikrčila se k zemi a ostrým výpadem zamířila na jeho břicho.

Včas ale stihl zvednout štít, vrhl se doleva a zasáhl mě jeho hranou. Plíce za bolavými žebry zasípaly, před očima mi naskočily černé skvrny a vyražený dech se odmítal vrátit. Zavrávala jsem, ale rychle našla ztracenou rovnováhu a se sekerou v ruce se znovu vrhla do boje. Prudkou bolest v boku jsem nevnímala. Můj výpad odrazil těsně nad hlavou, ale přesně to jsem potřebovala.

Nechránil si tak bok.

Tam přesně byla zbroj slabší. Vrazila jsem do něj meč. Trhnul hlavou dozadu a zařval. Seshora na něj dopadl Mýřin meč a jediným ladným pohybem rozřízl sval a šlachy na jeho krku. Prudce jsem z něj vyškubla čepel a do obličeje mi vytryskl proud horké krve. Mýra toho muže kopnutím svalila na zem, a vtom se z mlhy vynořil další stín.

„K zemi!“ vykřikla jsem a mrštila sekerou.

Mýra zalehla a má sekera se Rikiovi zatnula do hrudi. Klesl v kolenou a jeho ohromné tělo Mýru přišpendlilo k zemi. Z úst se mu řinula zpěněná krev a barvila Mýřinu světlou pokožku do ruda.

Přispěchala jsem k Mýře, popadla padlého Rikie za vestu, odtáhla ho stranou a vytrhla jsem mu sekeru z těla. Mýra vyskočila zpátky na nohy, zvedla svůj meč a rozhlédla se kolem.

Mlha se začala trhat a pouštěla do okolí vlahé teplo ranního dne. Prostor byl od kopce až dolů k řece posetý bojovníky – tlačili nepřítel zpět k vodě. Přes bojiště jsem spatřila otce, který zrovna mečem udeřil za sebe přímo do břicha jednoho Rikie. Poté jím hned švihl před sebe a zasáhl jiného do obličeje. Oči měl doširoka otevřené a hrud' mu hřměla válečnými pokřiky.

„Jdeme!“ zavolala jsem na Mýru. Přeskakovaly jsme padlé a běžely k břehu řeky, kde se soustředil boj.

Za běhu jsem svým mečem zasáhla dva Rikie pod kolena. Nechala jsem je ležet na zemi, aby je vyřídil někdo jiný.

„Eelyn!“ vykřikla Mýra moje jméno zrovna ve chvíli, kdy jsem narazila na dalšího Rikie. Široké paže mě stiskly tak silně, až mi meč vyklouzl z ruky. Zachroptěla jsem, kopala jsem kolem sebe, abych se zkusila vyvléct, ale jeho sevření bylo moc silné. Zakousla jsem se do jeho ruky, až jsem v ústech ucítila krev. Sevření povolilo a ocitla jsem se na zemi. Dopadla jsem tvrdě, až jsem zalapala po dechu. Odkulila jsem se o kus dál a sahala pro sekeru, ale Riki už máchl mečem. Znovu jsem se na zemi přetočila a odvalila se o kus dál. Vyskočila jsem na nohy a vytáhla zpoza pásku nůž. Dech se mi srážel v bílé obláčky.

Mýra o kus dál za mnou bojovala s jiným Rikiem v mlze. „Eelyn!“

Můj nepřítel se po mně vrhl a ohnal se mečem. Jeho výpadu jsem se vyhnula, ale skončila jsem zase na zemi. Prořízl mi rukáv až do svalu. Vrhla jsem po něm nožem, uhnul ale

hlavu na stranu a nůž ho jen řízl do ucha. Když se na mě znovu podíval, jeho oči hořely nenávisť.

Začala jsem se sbírat ze země. Můj protivník už zvedl meč. Hrud' a ruce měl zbarvené krví mých druhů. Vykročil ke mně. Můj meč i sekera ležely na zemi za ním.

„Mýro!“ zakřičela jsem, ale nebyla vůbec na dohled.

Rozhlédla jsem se kolem sebe. Začalo se ve mně ozývat něco, co jsem v boji skoro nikdy nepoznala – panika. Nikde kolem mě nebyla žádná zbraň a věděla jsem, že holýma rukama bych nepřítele nikdy nezdolala. Přibližoval se ke mně přes trávu jako medvěd, jeho zuby při tom skřípaly.

Myslela jsem na otce. Na jeho ruce špinavé od hlíny. Na jeho hluboký, hřmotný hlas. A na domov. Ve tmě plál oheň. Mýtina pokrytá jinovatkou.

Postavila jsem se a prsty stiskla čerstvou ránu na paži. Tiše jsem vyzvala Sigrá, aby mě přijal. Aby mě přivítal u sebe. Aby dohlédl na mého otce. „*Vegr yfir ffor*,“ zašeptala jsem.

Můj protivník zpomalil. Sledoval mé neslyšně se pohybující rty.

Poryv větru mu zvedl kožešinu nad širokou bradu. Zamrkal, ústa sevřel tak pevně, až z nich zbyla jen úzká linka. Už byl přede mnou jen pár kroků, ale já zůstala stát. Nechtěla jsem zemřít potupnou smrtí zezadu, za útěku.

Jak Riki zvedl svůj meč nad hlavu a jeho čepel se zaleskla, zavřela jsem oči a vydechla jsem. Viděla jsem šedivé nebe

zrcadlící se ve fjordu, rozkvetlou vrbu ve stráni. Vítr si pohrával s mými vlasy. Naslouchala jsem běsnění mých druhů kdesi v dálce.

„Fiske!“

Když jsem zaslechla to přidušené, hluboké zvolání, které si ke mně našlo cestu skrze mlhu, otevřela jsem oči.

Riki přede mnou ztuhl a vrhl pohledem k místu, odkud se hlas ozval.

Rychle se přibližoval.

„Ne!“ Změť divokých, světlých vlasů se přiřítla a vyrazila Rikiovi meč z ruky na zem. „Fiske, nedělej to.“ Chytil ho za vestu a držel na místě. „*Nedělej to.*“

Něco se ve mně změnilo. Krev v žilách zpomalila, srdce téměř zastavilo.

„Co si myslíš, že děláš?!“ Riki se svému druhovi vytrhl ze sevření a s mečem opět v rukách mířil ke mně.

Ten člověk, který Rikie zastavil, ho znovu chytil za vestu.

A v tu chvíli jsem ho poznala – jeho tvář.

A najednou jako by mi nohy přimrzly k zemi. Byla jsem jako led v řece, jako sněhový převis na horském úbočí.

„Iri.“ Neznělo to ani jako slovo.

Přestali se přetahovat a oba se na mě zadívali svýma doširoka otevřenýma očima. Ještě stále mi to docházelo – co jsem viděla. Nebo přesněji, *koho* jsem to viděla.

„Iri?“ rozklepanou ruku jsem si položila na hrud'. Po tváři mi tekly slzy. Málem se mi v tom zmatku obrátil žaludek.

Muž s mečem v ruce se díval přímo na mě, na mou tvář a snažil se ji někam zařadit. Já však svůj zrak upírala na Iriho. Na jeho lehce zakřivenou čelist. Na vlasy světlé jako sláma zalitá slunečními paprsky. Na krev rozmazanou na krku. Na jeho ruce, které jsou tak podobné rukám mého otce.

„Iri, co to má znamenat?“ zeptal se Riki a jílec meče, na kterém ještě ani nezaschla má krev, sevřel pevněji.

Skoro jsem ho ale neslyšela. Sotva jsem mohla přemýšlet. To, co jsem měla před očima, vše ostatní vymazalo.

Iri se ke mně pomalu vydal. Jeho pohled byl těkavý, nevydržel se na mě dívat dlouho. Sama jsem skoro přestala dýchat, když ke mně vztáhl ruce a naklonil se tak blízko, že jsem čele ucítla jeho dech.

„Uteč, Eelyn.“

Nechal mě jít. Ozvala se bolest v hrudi – plíce lapající po vzduchu se sevřely. Otočila jsem se a začala hledat v mlze Mýru. Chtěla jsem zavolat na otce, ale nevypadla ze mě ani hláska. Jako by mi došel dech.

Byl ten tam. Jako by ho pozřela mlha stejně jako Rikie.

Jako by to byli duchové.

Jako by tam ani nikdy nebyli.

Ale ani tam koneckonců být nemohli. Protože jeden z nich byl Iri. A svého bratra jsem naposledy viděla před pěti lety. Ležel mrtvý ve sněhu.

DRUHÁ KAPITOLA

Našla jsem si cestu skrze mlhu a s Mýrou jsme seběhly k řece. Sledovala jsem místo, kde zmizel Iri. Přeskakovala jsem pohledem ze stínu na stín a na pozadí potemnělého lesa se snažila zahlédnout i ten nejslabší odlesk slámově světlých vlasů.

Náhle zpoza stromu vyskočila žena. Její jekot ale doslova zařízla Mýra, když jí čepelí nože obkroužila hrdlo. Bezvládné tělo ještě nedopadlo na zem a Mýra mi už zase byla v patách.

Rikiové troubili k ústupu. Bojová vřava opadla a pod nohama utíkajících bojovníků se znovu objevila louka. Ne zelená, ale rudá, vymalovaná krví mrtvých těl. Rozběhla jsem se, prolétala jsem se mezi utíkajícími Rikii a každému z nich pohlédla do tváře.

„Co to *vyvádíš?*“ Mýra mě trhnutím za vestu zastavila a postavila se přede mě, ve tváři zmatek.

Poslední z utíkajících Rikiů vběhl do lesa za jejími zády a ztratil se mezi stromy. Otočila jsem se a snažila se najít otce podle jeho modré vlněné tuniky, kterou nosil pod zbrojí. „Aghi!“

Hlavy přeživších Asků se otočily ke mně.

Mýra mě chytila za ruku a zatlačila mi na ránu na paži, aby zastavila krvácení. „Eelyn,“ řekla a přitáhla mě k sobě. „Co to je? Co se stalo?“

Na druhé straně bojiště, kde ještě seděla mlha jako oblak, jsem spatřila otcovu tvář.

„Aghi!“ Jeho jméno teď znělo tak chladně, až syrově.

Otočil se směrem ke mně, očima prohledával těly posetou zem. Pak mě spatřil. Pokud měl dřív jen obavy, potom je nyní překryl strach. Zahodil štít a rozeběhl se ke mně.

V tu chvíli se mi zamotala hlava a padla jsem na kolena. Otec ke mně přiskočil, rukama mi přejížděl po zpoceném a zakrváceném těle. Opatrně mě prohlédl.

Chytila jsem ho za vestu a přitáhla k sobě, abychom si byli tváří v tvář. „To byl Iri,“ řekla jsem, ale bratrovo jméno zaniklo ve vzlyku.

Jako kdybych ho měla stále před sebou. Jako kdybych se mu znovu dívala do očí. Jako kdybych cítila, jak mě hladí po tváři.

Otec si těžce oddychl a ustaraně se ohlédl na Mýru. Vzal mou hlavu do dlaní a podíval se na mě. „Co se stalo?“ zeptal se a pohledem se zastavil u rány na ruce, ze které ještě tekla

krev. Pustil mě a nožem odřízl pruh tuniky mrtvého Rikie, který ležel kousek od nás.

„Viděla jsem ho. Viděla jsem Iriho.“

Otec mi pevně omotával látku kolem paže. „Co to říkáš?“ zeptal se.

S pláčem jsem ho od sebe odstrčila. „Poslouchej mě! Viděla jsem tu Iriho! Byl *tady!*“

Otec konečně poslouchal. Byl zmatený.

„Bojovala jsem s jedním mužem. Skoro mě...“ otrásla jsem se, když jsem si vzpomněla, jak blízko smrti jsem byla... blíže než kdy dřív. „Iri se vynořil z mlhy a zachránil mě. Byl na straně Rikiů.“ Postavila jsem se na nohy, vzala jsem otce za ruku a chtěla ho dovést k hranici lesa. „Musíme ho najít.“

Otec ale zůstal stát na místě jako skála. Zvedl hlavu a hleděl do nebe.

„Tak slyšíš mě? Iri je naživu!“ vykřikla jsem. Ruku jsem si tiskla k tělu, abych utišila bolest.

Otcovy oči se na mě zase obrátily. Slzy v koutcích připomínaly malé bílé ohníčky. „To byl Sigr. Poslal Iriho duši, aby tě zachránil.“

„Cože? Ne.“

„Iri už je v *Sólbjörgu*.“ Svá slova volil pečlivě a zněl hrozně, což se vůbec nepodobalo jeho laskavé povaze. „Sigr si tě oblíbil, Eelyn,“ řekl s úsměvem.

Mýra stála za otcem, zelené oči jí svítily za rozčuchanými vlasy.

„Ale...“ zajíkla jsem se. „Ale já ho *viděla!*“

„Ano, viděla,“ řekl otec a po drsné tváři mu stekla jediná slza, která se ztratila ve vousech. Přitiskl mě k sobě a pevně objal. Zavřela jsem oči, bolest v paži byla tak silná, až jsem necítila nic jiného.

Snažila jsem se to pochopit. *Viděla* jsem ho. Byl tam.

„Dnes provedeme oběť.“ Pustil mě a ještě jednou vzal mou hlavu do dlaní. „Ještě nikdy jsem tě neslyšel takhle křičet. Vystrašila jsi mě, *sváss,*“ řekl mi a zadusil v sobě smích.

„Odpusť mi,“ zašeptala jsem. „Já jen... myslela jsem, že...“

Otec si počkal, až mu zase pohlédnu do očí: „Jeho duše došla klidu. Tvůj bratr ti dnes zachránil život. Raduj se.“ A plácnul mě do zdravé ruky tak silně, až jsem skoro neudržela rovnováhu a svalila se na zem.

Rukou jsem si otřela slzy a otočila se od všech těch očí, které mě sledovaly. Jen párkrát v životě jsem plakala před svými druhy. Nebyla jsem pak silná, ale slabá jako trs skomírající trávy na začátku zimy.

Polkla jsem slzy a oklepala se, abych se uklidnila. Otec pokývl na znamení souhlasu. Tak mě to nakonec učil – jak být silná. Zocelit se. Otec se vydal zpět na bojiště. Já následovala Mýru a snažila jsem se uklidnit nepravidelný dech. Utišit svou rozbouřenou hlavu. Vydaly jsme se směrem k našemu tábořišti a cestou sbíraly zbraně padlých Asků. Koutkem oka jsem sledovala otce a v mysli jsem měla Iriho tvář stále před sebou.

Zastavila jsem se před velkou louží a v její hladině jsem sledovala svůj odraz. Tvář i krk postříkané od bahna, zlaté vlasy zapletené do copů, zbarvené do ruda od zaschlé krve. Oči modré jako zamrzlé jezero, takové měl i Iri... Musela jsem se zhluboka nadechnout a pohlédnout na tenké bílé mraky plující po nebi, abych se znovu nerozplakala.

„Tady,“ volala na mě Mýra skloněná nad tělem Asky. Byla to žena. Ležela na boku, s očima otevřenýma a rukama ve vzduchu, jako by se k nám natahovala.

Opatrně jsem jí rozepla pásek a pochvu meče přidala k ostatním zbraním. „Ty jsi ji znala?“

„Trochu.“ Mýra se k ženě sehnula a zatlačila jí oči. Něžně jí odhrnula vlasy z obličeje a tiše promluvila: „Došla jsi na konec své cesty, Asko.“

Jedním dechem jsem se k Mýře přidala a společně jsme odříkávaly posvátná slova, která jsme obě znaly z paměti. „Prosíme tě, Sigre, přijmi duši naší družky do *Sólbjorgu*, kde už čekají naši předci a s loučemi v rukách osvětlují temnou cestu.“

Umlkla jsem, aby mohla Mýra pokračovat v modlitbě. „Pozdravuj ode mě mého otce a sestru. Požádej je, ať nade mnou drží ochrannou ruku. Vzkaž jim, že má duše tě bude následovat.“

Zavřela jsem oči a připojila se: „Vyříd' pozdravy mé matce a bratru. Ať nade mnou drží ochrannou ruku. Vzkaž jim, že má duše tě bude následovat.“

Otevřela jsem oči a ještě jednou pohlédla té ženě do tváře. Bratrovi jsem ta slova říct nemohla, Sigr si ho vzal bez rozloučení.

„Už jsi něco takového někdy viděla?“ zašeptala jsem. „Něco, co nebylo opravdové?“

„Ale to *byla* pravda. Iriho duše je opravdová,“ řekla Mýra.

„Jenže byl starší, už dospělý. Mluvil na mě. Mýro, on se mě *dotkl!*“

Mýra vstala a přehodila si přes rameno plnou náruč seker. „Já tam tehdy byla, Eelyn. Iri zemřel, viděla jsem to na vlastní oči. Opravdu se to *stalo*.“ V té samé bitvě padla i Mýřina sestra. S Mýrou jsme byly přítelkyně už předtím, ale teprve od té chvíle jsme se na sebe začaly opravdu spoléhat.

Vzpomínku na ten okamžik mám hluboko vrytou do paměti. Je v ní příkop a na dně Iriho bezvládné tělo. Krev kolem něj z vrstvy čerstvého sněhu vytvořila krvavou louži. Světlé vlasy kolem čela, prázdné oči zírající do nicoty.

„Já vím.“

Mýra mě chytila za rameno. „Potom víš, že to nemohl být Iri. Alespoň ne jeho tělo.“

Přikývla jsem a těžce polkla. Každý den jsem se modlila za Iriho duši. Jestliže mi ho Sigr seslal na pomoc, musel být Iri vážně v *Sólbjörgu*, v místě posledního spočinutí našich lidí. „Věděla jsem, že se tam dostane.“ Hrdlo jsem měla sevřené.

„To my všichni,“ řekla Mýra a neubráníla se malému úsměvu.

Podívala jsem se zpátky na ženu, která ležela mezi námi. Zanechaly jsme jí tam tak, jak byla. Stejně to děláme se všemi našimi padlými válečníky, kteří zemřeli se ctí.

Stejně tak jsme opustili Iriho.

„Slušelo mu to stejně jako dřív?“ zeptala se Mýra a její úsměv zrozpačitěl.

„Byl nádherný,“ zašeptala jsem.

TŘETÍ KAPITOLA

Silně jsem se zakousla do koženého řemene, zatímco mi léčitelka zašívala ránu na ruce. Byla hlubší, než jsem si chtěla přiznat.

„Pořád můžu bojovat,“ řekla jsem. Kalda si jistě myslela něco jiného, ale nic proti tomu neřekla. Ošetřovala mě už tolikrát, že mi věřila.

Mýra si povzdechla, ale zároveň vypadala, že se tím dobře baví. Než mohla něco říct, střelila jsem po ní pohledem.

„To je tvé rozhodnutí,“ řekla mi Kalda. Nebylo to poprvé ani naposledy, co mě musela dávat dohromady. Ale bojovat mi zakázala jen jednou, když jsem měla zlomená dvě žebra. Na mstu za Iriho jsem čekala pět let a z toho jsem musela celý jeden měsíc zůstat v táboře, čistit zbraně a naprázdno zuřit, zatímco otec s Mýrou vyráželi do bitev beze mě.

„Nesmíš ale používat sekeru, jinak se ti ta rána zase otevře,“ řekla Kalda. Jehlu odložila do misky a utřela si ruce do zástěry špinavé od krve.

„Ale já musím používat sekeru,“ odpověděla jsem.

„Dej si do té ruky štít,“ navrhla Mýra.

„Ale já nebojuju se štítem,“ utrhla jsem se na ni. „V pravé ruce mám meč a v levé sekeru, moc dobře to víš.“ Způsob boje se nedá jen tak změnit. Brzy by mě zabili.

Kalda si povzdechla. „Tak až si ty stehy vytrháš, přijď zase za mnou.“

„Dobrá,“ řekla jsem jí a opatrně jsem si stáhla rukáv. Paže byla oteklá a bolela, snažila jsem se na sobě nedat znát ani známku bolesti.

Aska s tržnou ránou na obličej, který stál za námi, si sedl na židli po a Kalda se dala do zašívání.

„Zaslechl jsem, že samotný Sigr ti dnes zachránil život,“ řekl ten muž. Byl to jeden z mnoha přátel mého otce.

„Bylo to tak,“ řekla Mýra a škodolibě se zašklebila. Nikdy nevynechala příležitost, jak mě uvést do trapné situace.

Nevěděla jsem, co na to říct.

Natáhl ke mně ruku a velkými klouby mi lehce poklepal na zdravé rameno. Já udělala to samé.

Vydaly jsme se s Mýrou pryč ze zatuchlého stanu do vesnice. Slunce již bylo nízko a červánky rozzářily oblohu. Procházely jsme kolem ohňů. Připravovala se večere a já dostala hlad. Otec už seděl u našeho ohniště.

„Uvidíme se ráno,“ řekla Mýra, stiskla mi ruku na rozloučenou a opustila mě.

„Snad ano,“ odpověděla jsem jí a dívala se, jak zachází do

svého stanu. Rikiové se klidně mohli vrátit ještě před východem slunce.

Otec stál nad ohništěm se založenýma rukama a hleděl do plamenů. Ruce i obličej si už stačil umýt, ale všude jinde byl ještě špinavý od bahna a krve.

„Hotovo?“ zeptal se mě a husté obočí se mu tázavě nadvvihlo.

Mlčky jsem přikývla. Odepla jsem si opasek s mečem a otec mi odjistil popruh se sekerou na zádech. Vzal do rukou mou zraněnou levačku a prohlížel si ošetřenou ránu.

„Nic to není,“ řekla jsem. Vždycky jsem poznala, když si o mě otec dělal starost. I když to nedělal často.

Pohlédl na mě s laskavostí a odhrnul mi z tváře vzpurný pramen vlasů. I když jsem byla válečnice, nepřestala jsem být jeho dcerou. „Vypadáš čím dál tím víc jako tvá matka,“ řekl mi. „Můžeme jít?“

Unaveně jsem se na něj usmála. Když můj otec mohl věřit tomu, že mi Sigr poslal Iriho duši na pomoc, kdo jsem já, abych tomu nevěřila? Nic jiného to být nakonec nemohlo. „Můžeme.“

Kráčeli jsme spolu na protilehlou stranu vesnice. Cítila jsem na sobě pohledy ostatních. Otec jim ale nevěnoval pozornost. Uklidnilo mě to. Velký dům, náš obřadní dům, stál až na konci. Espen stál jako obrovská socha, Tala za ním. Byl to náš nejzdatnější válečník a zároveň byl nejstarším vůdcem klanu, kterého pamatovala už třetí

generace Asků. Hladil si svůj dlouhý plnovous a vypadal zamyšleně.

„Aghi!“ zavolal na mého otce jménem.

Otec vytáhl z kapsy tři mince a podal mi je. Přistoupil k Espenovi, zatímco já zůstala stát opodál. Ještě než promluvil, stiskl mu otec rameno na přivítanou. Sledovala jsem oba, ale na dálku jsem neslyšela, co si říkali. Po chvíli se na mě upřel Espenův pohled, až mě to znejistilo.

„Eelyn.“

Leknutím jsem sebou trhla. Hemming na mě čekal u ohrady. Podala jsem mu mince, které mi dal otec, a Hemming je přidal do váčku k ostatním.

Chyběl mu jeden zub. Před dvěma léty mu ho vyrazil splašený kůň. „Už jsem slyšel, co se stalo.“ Přešel za ohradu a chytil za rohy jednoho světle šedého kozla. „Co třeba tenhle?“

Skrčila jsem se a pečlivě si zvíře prohlédla. „Ukaž mi ho z druhé strany.“ Hemming se s ním otočil, abych si kozla celého prohlédla. To by nebyla řádná oběť, proto jsem zakroutila hlavou. „Co tamten?“ ukázala jsem na velkého bílého kozla v rohu ohrady.

„Ten je za čtyři *penningry*,“ řekl Hemming a snažil se udržet šedého.

Ucítila jsem, jak mi na rameno dopadla těžká ruka. Ohlédla jsem se a spatřila otce – prohlížel si bílého kozla, na kterého jsem předtím ukázala. „Ten se ti zamlouvá?“

Hemming pustil šedého kozla a napřímil se. „Je za čtyři *penningry*.“

„Je tvůj nejlepší?“ zeptal se otec.

„Ano, Aghi,“ přikývl Hemming. „Ten je nejlepší, kterého mám.“

„Budiž,“ řekl otec. Vytáhl další minci a podal ji Hemmingovi.

Přelezla jsem ohradu, abych Hemmingovi se zvířetem pomohla k brance. Otec mě následoval, vzal kozla za jeden roh a já za druhý. Vedli jsme jej k oltáři uprostřed obřadního domu. Oheň už u něj mocně hořel, cítila jsem jeho hřejivý žár.

„Smím se k vám přidat?“ zeptal se Espen za námi. Otec se na něj otočil a chvíli trvalo, než souhlasně přikývl.

Tala šel hned za ním a upřeně na mě hleděl. „Počila jsi Sigra, Eelyn. Zničila jsi jeho nepřátele a on se ti odměnil.“

Nervózně jsem přikývla a kousla se do spodního rtu. Nikdy předtím na mě Tala přímo nepromluvil. Jako dítě jsem z něj vždy měla strach. Během ceremonií v obřadním sále jsem se vždy schovávala za Iriho. Nikdy jsem nerozuměla, proč by jen jeden člověk měl vykládat vůli bohů. Bála jsem se, že by se na mě podíval a poznal mé budoucí já.

Espen si našel místo vedle mě a společně jsme vedli zvíře k velkému žlabu před ohněm. Otec vytáhl maličkou dřevěnou modlu, která patřila matce a podal mi ji. Sama jsem z vesty vytáhla druhou sošku, která patřila Irimu, a obě

jsme položili vedle sebe na velký kámen před námi. Při obětech jsem vždy vzpomínala na matku. Vyprávěla mi příběhy o bohyni Rikiů Thoře, která se zrodila na svět ze sopky a s ní oheň a láva, která hrozila zničit celý fjord i s jeho obyvateli. Z moře se ale vynořil Sigr, aby ochránil svůj lid. Od té doby vyrážíme každých pět let do boje, abychom ochránili Sigrovu čest.

Vzpomínky na matku nejsou po letech, kdy odešla, příliš jasné. Tu noc, kdy zemřela, si ale pamatuji jako by to bylo včera. Vzpomínám si na hordu Herjů, kteří zaútočili na naši vesnici. Vzpomínám si čepele jejich mečů odrážející měsíční svit i jejich mrtvolně bledé tváře zabalené v tlustých kožešinách. Vidím před sebou matku, jak leží na pláži... jak se jí světlo života pomalu vytrácí z očí. Pamatuji se i mého otce potřísněného matčinou krví.

Zhroutila jsem se vedle matky a držela její ještě teplé tělo, zatímco ostatní Askové pronásledovali útočníky do chladného moře. Ti se ale v temné vodě rozplynuli jako démoni. Už dříve jsme zažili nájezdy, ale žádný, jako byl tento. Nepřišli si pro kořist, nic nám nevzali. Přišli zabíjet a ty, které zajali, poté obětovali svému bohu. Nikdo z nás netušil, odkud přišli, ani jestli to vůbec byli lidé. Espen jednoho z nich pověsil na strom u brány do vesnice. Jeho kosti tam visí ještě teď a za větru o sebe klapou. Od té doby jsme už Herje nikdy neviděli. Ať už je poslal jakýkoliv bůh, zdá se, že uhasil jejich hněv. Nám ale při té vzpomínce pořád tuhne krev v žilách.

Ráno následujícího dne otec obětoval Sigrovi, aby poděkoval za ušetření jeho dětí. O několik let později ale prováděl oběť znovu. Poté, co zemřel Iri.

„Eelyn, připrav si nůž,“ řekl mi otec a vzal zvíře za oba rohy.

Zaskočeně jsem na něj zírala. Vždycky jsem jen přihlížela, když otec prováděl oběti.

„Tohle je tvá oběť, *sváss*. Vytáhni nůž.“

Tala souhlasně přikývl hlavou.

Poslechla jsem a pomalu vytáhla z opasku nůž. Otec jej pro mě nechal vyrobit před pěti lety, kdy mě čekaly první boje. Do hladké čepele, kde se teď odráželo světlo z plamenů ohně, nechal vyrýt mé jméno. Od té doby jsem s ním vzala nespočet životů.

Přistoupila jsem ke zvířeti a na krku jsem prsty našla pulzující tepnu. Přiložila jsem k ní nůž, zhluboka se nadechla a pronesla jsem posvátná slova: „Na tvou počest obětováváme toto neposkvrněné zvíře.“ Ta slova jsem znala od otce a ostatních nazpaměť. „Děkujeme ti za tvou přízeň. Prosíme tě, abys zůstal s námi a ochraňoval nás, dokud nedojdeme posledního odpočinku v *Sólbjörgu*.“

Poté jsem přitlačila na nůž a objela s ním zvířeti kolem krku. Kozel sebou v tu chvíli začal mrskat, takže jsem ho musela pevněji sevřít. Stehy v ruce se napnuly a ostrá bolest mi vystřelila až do zápěstí. Horká zvířecí krev tekla mi přes ruce tekla do koryta. Zabořila jsem se hlavou do jeho srsti a pevně ho držela, dokud neutichl.

Všichni jsme zůstali potichu a poslouchali, jak krev odkapává do koryta. Zvedla jsem hlavu a zrak jsem upřela na sošky po matce a bratrovi. Byly ozářené jantarovým světlem a v jejich vyřezaných obličejích tančily stíny.

Matčina smrt pro mě proběhla přirozeně, i když bolestivě. Ztráta na mě dolehla hned. Jako by s jejím posledním dechem odešla i její duše. S Irim to bylo jiné. Stále jsem ho cítila. Možná ho nikdy cítit nepřestanu.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Ze spánku nás probudil varovný zvuk trubky. Koně u našeho stanu se začali plašit a nervózně pofrkávat. Otec byl na nohou ještě dřív, než jsem stačila otevřít oči.

„Vstávej Eelyn!“ poručil mi. „Měla jsi pravdu.“

Rychle jsem vyskočila a popadla meč, který jsem si před spánkem položila k posteli. Zase jsem musela polknout bolest v ruce, který mi ten prudký pohyb vyvolal. Navlékla jsem si vestu a nechala otce, aby mi na ni upevnil přezky a řemínky. Přes hlavu mi přehodil opasek s mečem a poté mi na záda upevnil i sekeru. Poklepáním na záda mi dal signál, že je hotov. Z otcovy postele jsem zvedla modlu po mé matce. Přitiskla jsem si ji v rychlosti ke rtům a podala jsem ji otci, který si ji schoval do vesty. Iriho sošku jsem si vzala k sobě já.

Ze stanu jsme vyrazili do chladné noci k řece u vesnice. Noc byla temná, nesvítil měsíc, ani jediná hvězda. Jediné

světlo šlo od pohasínajících ohňů. Ale i bez světla jsem cítila, co se skrývá v temnotě před námi.

Rikiové.

Nad hlavami nám zaburácel hrom a ve vzduchu byla cítit bouře. Otec mě políbil na čelo. „*Vegr yfir fjor*,” řekl mi. Poslal mě na místo, kde už čekala Mýra, a sám šel o kus dál.

Stáhla mě k sobě, ze zad mi sundala sekeru a vrazila mi ji do ruky. Na levačce jsem si příliš utáhla obvaz, na chvíli mi znečitlivěla. Mýra nic neřekla, ale věděla jsem, co si myslí. V noci jsem už bojovala, ale s takovým zraněním nikdy. Zraněnou rukou jsem toho moc nezvládla. Zleva mě zabijí snadno. Z té myšlenky se mi roztřásla kolena.

„Drž se u mě,” řekla Mýra a čekala, dokud nepřikývnu, než jsme vyrazily do přední linie.

Boj ale začal ještě dřív, než jsme se tam dostaly. Křik se ozval nejprve zleva, od řeky. Na naší straně se ale zatím nic nedělo. Odříkala jsem modlitby, začala v šeru hledat sebe-menší pohyb a z nebe začaly padat první kapky deště. Mýra stále vedle mě a odříkávala své modlitby.

Zazněl další signál, tentokrát jemný jako ptačí hvízdnutí. Jako na povel jsme se všichni z trávy zvedli na nohy a potichu vyrazili kupředu. Askovi přede mnou jsem dala ruku na rameno, a to samé udělal Aska stojící za mnou i mně. Tímto způsobem jsme všichni zůstali u sebe, zatímco jsme jednotným pochodem postupovali vpřed. Zurčení vody k nám doléhalo zleva, šumění lesa zprava. Uprostřed rostl bitevní ryk.

Ještě jsme je neviděli, ale v dáli se k nám neslyšně blížili Rikiové.

Postupovali jsme kupředu tak dlouho, dokud jsme je neuslyšeli. Mýra mi dala loktem znamení – také je slyšela. Od mých spolubojovníků se začalo ozývat klapání jazykem. To byl signál, kterým jsme se varovali před blížícím se nepřítelem. Byli blízko. Mýra si připravila štít a obě jsme zrychlily a přiblížily se k sobě. Srdce mi pod těžkou vestou zuřivě bušilo do bolavých žeber.

Zvuky bitvy se ozývaly hned vedle nás, Rikiové museli být blízko. Jen co jsem před sebou uviděla mihnout se postavu, rozpráhla jsem se mečem, ale zasáhla jsem jen štít. Postava srazila Mýru k zemi. Znovu jsem se vrhla dopředu a výpad mečem zastavila až kost. Kopancem do postavy jsem uvolnila svůj zaklesnutý meč a mohli jsme znovu postupovat vpřed. Pršelo čím dál silněji, mraky se ale přece jen trochu rozestoupily a pustily na bojiště trochu ponurého měsíčního světla.

V lehce osvětlené krajině jsem začala očima mezi Rikii pátrat. Nemohla jsem si pomoci.

Blesk na krátkou chvíli osvětlil nebe i zem pod ním. V jasném bílém světle se na planině hemžili válečníci jako hmyz. Plazili se po zemi, padali přes sebe, jeden druhého chtěli zahubit. Po blesku přišel ohlušující hrom, který rozechvěl samotnou zem.

Mýra ze země nožem rozpárala jinému Rikiovi stehno a štítem ho srazila k zemi. Vrhla jsem se na něj a zabořila mu

sekeru do hrudi. Levačku mi sežehla bolest. Jako bych šlápla do prázdna a řítila se k zemi. Mýra mě dokázala chytit a postrčila vpřed, kde se na nás s křikem řítila žena. Rozmáchla jsem se a sekera se ženě zabořila do boku. Se zoufalým vzdechem se zřítila do bahna. Znovu jsem zavravorala a skoro ztratila rovnováhu.

„Eelyn!“ zavolala na mě Mýra, kterou pohltil boj o kus dál.

Prsty jsem šmátrala v trávě a hledala svou sekeru. „Tady!“ odpověděla jsem, když jsem nahmatala topůrko a běžela k ní.

Další blesk znovu rozsvítil oblohu. V jeho světle jsem spatřila Mýru stojící nad padlým tělem.

Zamířily jsme k lesu, očima jsem stále pátrala mezi postavami, které jsme jednu po druhé posílaly k zemi. Mýra bojovala s větší vervou než jindy – snažila dohnat mou špatnou levačku.

A pak jsem koutkem oka zahlédla, co jsem celou dobu hledala. Na moment jsem se zastavila, srdce jsem měla až v krku. „Iri.“

Vyrazila jsem tryskem vpřed, očima jsem si hlídala Iriho, aby se mi neztratil z dohledu. Rikiům jdoucím proti mně jsem se jen uhýbala. Musela jsem být u Iriho co nejdřív. V rukách držel sekeru, kterou zrovna zatnul do jednoho Asky. Rychle ji vytrhl z těla a dalšího Asku poslal k zemi. Po jeho boku stál Riki, který dlouhým mečem zabíjel mé druhy hlava nehlava. Ten Riki, který mě skoro připravil o život.

Pronásledovala jsem je. Postupovali společně. Proplétala jsem se mezi stromy hlouběji do lesa. Za zády jsem zaslechla Mýřino vzdálené volání.

Přeskočila jsem padlá těla a schovala se za stromem. Meč jsem zasunula zpět do pochvy a příkrčená k zemi jsem pokračovala jen se sekerou. Žaludek se mi obracel naruby. Dobře jsem věděla, že bych se měla obrátit a najít Mýru.

Místo toho jsem sledovala známou postavu hluboko do temného lesa. Blesků na obloze přibylo a zvuk padajícího deště ještě zesílil. Z temnoty ke mně znenadání někdo vyrazil. Obří ruka mi chytla zápěstí a sevřela je tak pevně, až mi sekera vypadla z ruky. Svalila jsem se na záda, a než jsem pomyslela na to zvednout se, postava přede mnou mě už za nohu vlekla za sebou. Zoufale jsem se natahovala ke stromům, kterých bych se mohla zachytit. Žebra řvaly bolestí.

Muž, který mě vlekl do lesa, se ke mně nakonec sklonil, zvedl mě a narazil na strom.

Tváří v tvář jsem ho konečně bezpečně poznala. Byl to ten Riki, který mi v předchozí bitvě poranil ruku. Vlasy mu padaly do obličeje, ale oči mu ve tmě žhnuly jako rozžhavená ocel. „Přestaň nás už sledovat!“ zakřičel. Jeho hlas přehlušil bouři.

Z opasku jsem vytáhla svůj nůž. „Kde je?!“ ptala jsem se. Riki do mě ale jen vrazil, otočil se a zmizel mezi stromy.

Běžela jsem za ním.

Náhle se otočil a druhou, tupou stranou sekery mě praštil do ramene. „Jdi zpátky,“ zavrčel. „Uteč. Hned.“

„Kde je Iri?!“ zakřičela jsem.

Riki do mě ale zase jen silně strčil a narazil mě na strom, až z něj v místě nárazu odletěla kůra. Svezla jsem se po kmeni a skončila na zemi.

Zvedla jsem se a začala ho znovu pronásledovat. „Kde je?!“ klepal se mi hlas.

Když se mi znovu postavil čelem, chytil mě za bolavou paži a zaryl palec do rány, kterou mi sám způsobil den předtím. Stehy hrozivě zapraskaly. Bolest to byla tak silná, že se mi podlomily kolena. Jediné, na co jsem se v tu chvíli zmožila, byl křik.

Stál nade mnou, tvář mu zakrývaly stíny. „Zabijí nás kvůli tobě. Nech Iriho být. Drž se od něj dál.“

Chtěla jsem mu odpovědět, když jsem ale otevřela ústa, Riki mi je zakryl dlaní. Dusil mě tak dlouho, až mi bylo na omdlení. V hlavě jsem slyšela už jen jeho rozestřený hlas a kdesi v dálce volání k ústupu mých druhů.

„Fiske“ ozval se za námi hlas, který bych poznala kdekoliv a kdykoliv. Byl to Iri. V každé ruce držel sekeru, pohledem se mi vyhýbal. „Musíme jít,“ řekl Rikiovi, hlavou při tom pohodil směrem k hranici lesa.

„Iri,“ vydechla jsem. Než jsem se stačila postavit na nohy už odcházel pryč. „Počkej přece!“

„Jdi pryč, Eelyn, než tě někdo uvidí.“ I přes drsné rysy jeho

obličej se zdálo, jako by se mu ta slova neříkala lehce. Při pohledu do jeho obličej jsem byla v lehkém úžasu. Měl světlou pleť jako já a naše matka, ale podobal se více otci. Nejvíce to bylo vidět na jeho očích a rozložitých ramenou. Už to nebyl chlapec, kterého jsem si pamatovala, ale dospělý muž. I když starší, stále to byl můj bratr.

„Ty žiješ!“ vydechla jsem.

„Iri!“ Hlas Rikie zněl varovně.

„Uteč,“ řekl Iri a odvrátil se ode mě. „Zapomeň, že jsi mě viděla.“

Nerozuměla jsem proč mě odháněl. Tušila jsem ale, že to nevěstí nic dobrého. Opřela jsem se o strom a zavřela na moment oči, abych přemohla bolest a neztratila vědomí. To, že žil, znamenalo něco horšího než smrt.

„Iri? Jsi to ty?“ ozval se neznámý hlas z lesa.

Iri se zastavil v půli kroku. Pomalu se otočil k nám a pátral po tom, kdo znenadání promluvil.

„Fiske?“ zdravil Rikie statný muž, který se odhalil ze svého úkrytu za stromem.

Všichni tři muži na sebe na krátkou chvíli jen zírali, zatímco mně pomalu docházela nepříznivá realita. V ruce jsem už svírala nůž a pohledem zkontrolovala cestu k řece. Byla jsem sice slabší než oni, ale i přes má zranění bych nejspíš byla rychlejší.

Iri vypadal, že usilovně přemýšlí. Po chvíli se obrátil k Fiskemu a pokynul mu na souhlas hlavou.

Fiske nezaváhal ani vteřinu a rovnou vyrazil ke mně.

Rozhodla jsem se utéct. Odrazila jsem se od stromu a rozeběhla jsem se opačným směrem. Fiske mě ale chytil a mrštil se mnou o zem, klekl si na mě a dlouhými prsty mi sevřel krk. Kopala jsem, abych se uvolnila z jeho sevření, ale marně, byl o moc silnější než já. Rychle mě opouštěly síly. Nehty jsem mu zarývala do masa, ale to už se mi do očí vkrádala temnota. Iri stál za ním a nehnutě zíral do země.

Fiske se mi díval do očí. Tlukot srdce zpomaloval, mé údy těžkly. Naposledy jsem se obrátila k nebi, kde proti větším stromům zářily hvězdy. V uších mi hučel tlukot srdce. Jedno bouchnutí. Druhé.

Potom tma.

PÁTÁ KAPITOLA

Probudil mě hluk dřevěných kol vozíku jedoucího po kameňaté cestě. Pokusila jsem se odhadnout, kde mohu být.

Byly cítit jen borovice a kouř. Otevřela jsem oči. Nade mnou skrze stromy prosvítal pruh modrého nebe, za vozem zůstávaly v zemi otisky kol a koňských kopyt. Vozík se na nerovné cestě houpal ze strany na stranu.

Chtěla jsem se zvednout, ale nepodařilo se mi to. Ruce i nohy jsem měla svázané k sobě. Rukáv na levé paži jsem měla nasáklý čerstvou krví. Několik Rikiů jedoucích na koních vedle vozíku si všimlo, že jsem už při vědomí. Snažila jsem se soustředit.

Byli jsme ve východním údolí a směřovali k hoře, která patřila jejich bohyni Thoře.

Rikiové byli všude kolem.

Srdce mi v hrudi bilo jako na poplach. Musela jsem utéct, ale kudy? Prozkoumala jsem okolí pohledem a blízký les se

zdál jako nejlepší útočiště. Opřela jsem se o hranu vozíku, abych snadněji seskočila, v tom jsem ale uviděla, jak se ke mně blíží. Iri mě propaloval pohledem ze hřbetu stříbrně šedého koně. Téměř nepostřehnutelně zavrtěl hlavou ze strany na stranu a pohlédl někam za mě. Otočila jsem se a spatřila skupinu lučičníků jedoucích na koni jeden vedle druhého v těsné blízkosti. Luky měli přehozeny přes ramena a toulce u kolenou plné šípů s kropenatými pírkami.

Odhadla jsem, že než bych překonala vzdálenost k lesu, měla bych v zádech takových pět šest šípů. Pokud by mě dřív nerozdupal jeden kůň.

Musela jsem znovu zvážit situaci. Rána na ruce ale stále bolela a znovu krvácela. Olízla jsem si rty a ucítila zaslou krev. V přední části vozíku leželi na zádech dva muži. Prvnímu chyběla noha a druhý měl hlavu omotanou krví nasáklými obvazy. Sedla jsem si dozadu vozíku a objala si kolena.

Iri mě stále pozoroval. Jeho světlé vlasy proti vestě z černé kůže vypadaly jako ledový vodopád zkrvavených copů. Pod ostrými lícními kostmi měl strniště a ty modré oči...

Oči, které jsem znala celý svůj život.

Podepřela jsem si čelo a vzpomínala, kdy jsem Iriho viděla naposledy. Bylo to před pěti lety, bojovali jsme bok po boku na zasněžené pasece, v každé ruce sekeru. Ve vlasech měl sněhové vločky, na rukách krev. Bojoval s nějakým mladým Rikiem nad hlubokou propastí. Přiblížili se moc blízko

okraji a ocitli se v prázdnotě. Ještě dnes si přesně vybavím svůj křik. Bez zbytečného váhání jsem přiběhla k propasti a přilehla si k jejímu okraji. Iri ležel na zádech a na břicho měl velikou ránu, ze které mu vylézaly vnitřnosti. Oči měl otevřené, ale pohled prázdný. Mladý Riki ležel vedle něj, napůl zabořený ve sněhu.

Zvedla jsem hlavu a uviděla Iriho, jak mě stále sleduje, jako by myslel na to samé. Okamžik jsme si hleděli do očí, než pobídl koně a odcválal pryč.

Před námi se tyčila hora z tmavé břidlice se sněhově bílou pokrývkou na vrcholu. Její základna se ale ztrácela v bujně zelené vegetaci. Byla jsem daleko od našeho fjordu. Daleko od domova.

Nevěděla jsem, kde přesně Rikiové žili. Byla jsem si ale jistá, že míříme do jedné z jejich vesnic. Cesta zpět do údolí se brzy uzavře a bude průchozí až po oblevě. Kdybych dokázala utéct, než dorazíme do jejich domoviny, ještě bych se zvládla dostat zpět na fjord.

Vozík začal zpomalovat. Postavila jsem se v něm, abych lépe viděla. Rikiové se ztráceli mezi stromy, kde se řeka stáčela do lesa. Někteří zastavovali, aby napojili koně. Iri se už skoro ztratil z dohledu.

Kolemjdoucí žena na mě zlostně pohlédla. Až moc dobře jsem věděla, proč mě nechali naživu. Pro askánské vězně nebylo příliš mnoho uplatnění. Rikiové z našich lidí dělali buďto *dýry*, anebo je prodávali jiným klanům, které to

dělaly samy. Ať tak či onak, už bych se nemohla dostat do *Sólbjorgu*.

Z přemýšlení mě vytrhl vozka a jeho silná ruka, kterou mi uštědřil pohlavek. „Koukej si zase sednout, jinak ti svážu nohy a přivážu za vozík!“ zavrčel a odplivl si směrem ke mně. Neměla jsem na výběr, poslechla jsem.

Iri stál se svým koněm ve stínu vysokých stromů. Na rozdíl od ostatních neměl meč ale dvě sekery, které měl přes sebe upevněné na zádech. Zrovna tak je nosil, když jsme byli ještě děti. Jeho pohled mířil do lesa, na Fiskeho. Oba se pak podívali směrem ke mně, ale nezdálo se, že by mi věnovali příliš pozornosti. Iri hladil svého koně a utahoval mu povolené popruhy. Muž bez nohy, který ležel v přední části vozíku, začal hlasitě sténat.

Vozík se otrásl, když vozka šplhal zpět na místo. Zavolal na jednoho lučištníka, který zrovna vyšel z lesa. Vydal se přes mýtinu rovnou k nám. V ruce držel kožený vak na vodu a jeho kůň ho následoval loudavým krokem. Lučištníkovy zrzavé vlasy ladily k jeho stejně vybarveným vousům zapleteným do třech neúhledných pramenů.

Zamával vozkovi na pozdrav a podal mu svou vodu. Sevřela jsem hranu vozíku, prsty jsem měla necitlivé jako by byly ze dřeva. Naslouchala jsem těm dvěma a sledovala, jak lučištníkův kůň přichází k vozíku. Srdce mi poskočilo, střídavě jsem hleděla na koně a pak na lučištníka. Toulec se šípy měl stále připevněn k sedlu.

Podívala jsem se za sebe, většina Rikiů sesedla ze svých koní.

Sebrala jsem trochu sena, prostorem mezi lačkami vozíku jsem protáhla pěst a nabídla ji jednomu z koňů. Kůň zatřásl hlavou a vydal se ke mně.

Muži si stále povídali. Odhodlala jsem se natáhnout se po otěžích. Potichu jsem se modlila. Naposledy jsem se podívala na Iriho, a jako by cítil můj pohled, jeho oči okamžitě vystřelily ke mně. Přehoupla jsem se přes hranu vozíku a dopadla jsem rovnou do koňského sedla. Kůň se překvapením vzepjal na zadní a nechybělo málo a skoro jsem z něj po zádech spadla.

„Asko!“ zaburácel vozka.

Pobídla jsem koně do cvalu, pevně se postavila do třmenů a naklonila se dopředu, abych byla co možná nejnižší. Na mýtině zatím zavládl chaos. Po mé pravé straně ke mně z dálky utíkali Rikiové, v rukách už měli vytažené zbraně. Někteří běželi opačnou cestou mezi stromy, aby se mi pokusili nadběhnout. Jediná cesta na únik se mi uzavírala. Kdybych nestihla rychle utéct do lesa, lučištníci by mě dostali šípy.

Křičela jsem a pobízela koně, aby ještě přidal.

Vpředu uháněl Iriho kůň bez jezdce, vyplašil se z nastalého rozruchu. Iri zůstal vyjevený stát na místě, zatímco Fiske, který ještě před chvílí stál vedle něj, naskočil na svého koně a tryskem vyrazil stejným směrem jako já.

Kolem hlavy mi prosvištěl šíp. Jeho let zastavil strom a vzduch kolem naplnily třísky. Sklouzla jsem v sedle ještě více na stranu, abych zmenšila úhel, ze kterého by mě mohly šípy zasáhnout. Rikiové se krajinou valili jako lavina, ve tvářích měli stejný hněv jako včerejší noc v bitvě. Dusot jejich nohou naplňoval celou mýtinu.

Jakmile jsem byla v lese, ohlédla jsem se.

Fiske mi byl v patách a rychle mě doháněl, ale to nebylo to nejhorší. Viděla jsem, jak pustil otěže a chopil se luku. Vložil do něj šíp, natáhl tětivu a zamířil na mě. Stihl dát i povel svému koni, aby zpomalil. Viděla jsem, že se převážil na jednu stranu a začal padat z koně. Tětivu ale pustil o moment dřív a šíp letěl s jistotou.

Fiske mířil přesně. Uslyšela jsem hlasité lupnutí a v rameni ucítila ostrou bolest. Sklonila jsem hlavu a z kožené vesty jsem uviděla krvavý hrot šípu. Kůň se vyplašil, zvedl se na zadní nohy a shodil mě ze sedla. Dopadla jsem tak tvrdě, až se mi vyrazil dech.

Přetočila jsem se na pravý bok a snažila se vstát, ale stále jsem nemohla dýchat. Větve stromů se nade mnou kymácely ve větru, listy vířily stejně jako můj žaludek. Bezmocně jsem se se zabořila do vlhké země, těžce oddechovala a kašlala.

Fiske vedle mě seskočil z koně. V dálce byl slyšet dusot mnoha dalších párů nohou.

Popadl mě za vlasy a vytáhl nahoru. Koutkem oka jsem

zahlédla, jak ostatní chytají koně, ze kterého jsem spadla. Zasténala jsem bolestí, šíp se v rameni vzepřel a vyslal palčivou bolest do ruky, krku a zad. Fiske mě za copy, pevně přimotané k jeho ruce, vytáhl až do úrovně jeho očí.

Vzadu za námi stál Iri.

ŠESTÁ KAPITOLA

Vozík se po kamenité cestě neustále otráсал ze strany na stranu. Nohy a ruce jsem měla těsně svázané provazem. Fiskeho šíp mi stále trčel z ramene a bolest se mi rozlila po celém těle.

Iri jel za vozíkem na svém koni a nespustil ze mě oči. Neměla jsem už sílu, abych se pokusila z jeho tváře vyčíst, co si myslí. Padla tma a vozík zastavil. Rikiové rozdělali tábor. Sledovala jsem jejich ohně přimhouřenýma očima a usnula ještě předtím, než tábor na noc utichl.

Ráno mě probudil můj vlastní sípavý dech a bolavý krk. V táboře se Rikiové pomalu probouzeli, uhasínali ohně a připravovali koně na odjezd. Po předchozí zkušenosti s jízdou ve vozíku jsem se pevně chytla, abych se nepotloukla.

Rána po šípu páčila jak do běla rozžhavený kov a vysílala bolest až do ucha, až jsem si myslela, že se mi rozskočí hlava. Už jsem se ani nesnažila dívat se po Irim. To, že byl zrádce, že byl celou tu dobu naživu, mi způsobovalo větší bolest než šíp.

Během cesty jsem usínala, hodiny plynuly, až jsem ani nevěděla, jestli jsem ještě stále naživu. Vozík zatím znovu zpomalil. Zvuk kopyt dupajících po zmrzlé zemi vystřídal zvuk padajících kamenů. Když jsme začali stoupat do kopce, schoučila jsem se do rohu vozíku a snažila se nekřičet bolestí.

Zastavili jsme až se západem slunce. Chladná vůně sněhu se tu mísila s kouřem z ohně. Z dálky byl slyšet jásot a tlumený pláč. Válečníci se vraceli na zimu domů za svými ženami, muži a dětmi. Pro mě to byl hořce známý okamžik. Zavřela jsem oči a vybavil se mi pohled z hřebenu hory na náš fjord. Záplava odstínů modré a zelené linoucí se od vody k horám a rozplývající se v mlžném nebi. Pláž s černými kameny a navršeným naplaveným dřívím vyběleným mořskou vodou. Mí lidé tam nejspíš právě teď jsou a zahřívají se u ohňů v domech ze dřeva. S plnými břichy zavrtaní v postelích.

Vzpomněla jsem si na svého otce. A na Mýru.

Ta vzpomínka mnou projela skoro jako ten šíp.

Zůstala jsem ležet ve vozíku, dokud mě ze snění nevytrhly blížící se hlasy a vozík se zase zatřásl.

„Kam ji mám dát?“ zeptal se skřípavý hlas.

„Já se o ni postarám,“ řekl jiný muž a vyskočil na vozík.

Rozřízl pak pouta a zvedl mě za ruce. Šíp, který mi stále trčel z ramene, při tom o něco zavadil, až jsem zaúpěla bolestí. Měla jsem pocit, že se mi obrátil žaludek naruby. Otevřela jsem oči, pohlédla nad sebe a uviděla Iriho tvář. Zamrkala jsem, abych na něj lépe zaostřila, ale omdlela jsem.

Když jsem zase přišla k sobě, byla jsem už v nějaké místnosti, kterou ozařovalo světlo ohně. Byla to nejspíš stáj nebo zásobárna.

Někdo mi položil mozolnatou dlaň na čelo. „Celá hoří,“ řekl.

„Nejspíš dostala infekci,“ řekl jiný hlas. „Polož ji na stůl.“

První postava mě znova vytáhla na nohy a zem se pode mnou zatočila.

Když mi rozepli vestu, ucítila jsem náhlý chlad. Začala jsem kopat. Chtěla jsem vytáhnout nůž, ale pouzdro bylo prázdné.

„Přestaň!“ řekl Iri, když se náhle objevil.

Chytila jsem ho a prsty se zaryla do jeho brnění z tvrdé kůže. „Vyndej to ze mě,“ naříkala jsem a v koutcích očí mě pálily slzy.

„Pracujeme na tom,“ odpověděl a znovu zmizel.

Jiný člověk jemně přitlačil na ránu kolem šípu. „Měli bychom počkat na Runu.“

„Ta je teď u raněných z Aurvangeru. Prostě ten šíp vyndej,“ zazněl bratrův hlas. Chytil mě za ruku, ale vyškubla jsem ji z jeho sevření. Věděla jsem, že šíp musí ven, ale z představy, že bych se od něj měla nechat konejšit, se mi udělalo zle.

Postava přede mnou se otočila a plameny osvětlily její tvář. Byl to Fiske.

Trhla jsem sebou, když jsem ho poznala. „Jdi ode mě pryč!“ vykřikla jsem.

Přitiskl mi ruku na pus, aby mě umlčel. Zvedla jsem ruku a sevřela mu krk. Fiske ji jednoduše odhodil.

„*Nesahej* na mě,“ zasyčela jsem na Fiskeho a zavrtěla jsem se na stole.

„Lež klidně, Eelyn. On ti ten šíp vytáhne,“ řekl Iri, zatímco opodál trhal kus látky na úzké pruhy.

„On? Vždyť je to jeho šíp! To on mě postřelil!“ probodávala jsem Fiskeho očima a cloumal se mnou vztek. Srdce mi bušilo tak silně, jako by chtělo vyskočit ven.

Fiske se na mě nevzrušeně podíval.

„Kdyby tě nestřelil do ramene, schytala bys jiný šíp přímo do srdce a teď bys ležela v lese mrtvá. Měla bys mu poděkovat,“ řekl Iri.

Zlostně jsem se na něj podívala. „*Poděkovat* mu? Nebýt jeho, tak tu teď vůbec nejsem.“ Slova jsem přes zuby cedila jen stěží.

„Řekl jsem ti, ať nás přestaneš pronásledovat,“ řekl Fiske a otřel si zpocené čelo do rukávu. Dlaně měl od mé krve. „Ten šíp můžu vyndat sám hned teď, nebo si počkáš na Runu. Nikdo ale neví, kdy se může vrátit.“

„Vytáhni ho teď.“ Iriho hlas zněl vyčerpaně, vypadal jako by se strachoval. Ten výraz jsem z minulosti dobře znala.

Znovu!

Slyšela jsem v hlavě jeho hlas. Byla jsem zpět na fjordu. Slunce zapadalo a už skoro nebylo vidět. Otec hleděl ven z okna našeho domu. Ve tmě byla proti světlu z ohniště vidět jenom jeho silueta.